

HİLAL KARADENİZ

AVCI VE AV

Zamanın, ateş renginde ipini boynuna dolamak için kurban aradığı vakitlerden birinde lav akan bir nehrin kenarında yaşayan zümrüt gözlü bir canavar varmış. Bu canavar, kocaman siyah tüylerinin üzerinde hakimiyet kurmuş kırmızı kan damlaları ile gezinirmiş karanlık bir ormanda.

Kasvetin bu ormanın dallarından asla inmediği, gökyüzündeki bulutların renklerini asla açmadığı, kuşların o güzel seslerinden herkesi mahrum bıraktığı günlerden birinde bu güzel gözlü canavar lav akan nehrinin kenarından ayrılmaya karar vermiş. O sıralarda ise gözleri görmeyen oldukça güzel bir kız bu kasvetli ormana adımını atmış.

Tüm ormanda bu haber oldukça hızlı bir şekilde yayılmış. Aslanlardan kurbağalara, kartallardan tilkilere, kurtlardan tavşanlara herkes bu haberi hızla öğrenmiş. Ve elbette ki güzel gözlü canavar da. İçinde büyük bir umut ışığı doğmuş. Bu güzel kız üzerindeki laneti kaldırabilir miymiş? Yoksa diğerleri gibi teslim mi olurmuş korkusuna? Belki de ona olan nefretine yenik düşermiş.

Tüm halkın dilinde dolanırmış bu güzel gözlü canavar. Eskiden ünlü bir avcıymış. Efsaneleri araştırır ve orada geçen yaratıkları avlarmış. Bir gün bir Anka ile karşılaşmış. Avcı, Anka'yı öldürerek üzerine büyük bir lanet almış. Bedeni ruhuna göre şekillenmiş ve gözleri Anka'nın zümrüt yeşiline boyanmış. Söylenene göre siyah tüylerinin arasındaki kan damlaları Anka'ya aitmiş.

Zümrüt gözlü canavar, gözleri görmeyen kızın yanına gitmiş. Onu gördüğü ilk an hissetmiş kalbini. Dünya üzerine böyle bir güzelliğin olması mümkün değilmiş. Kalbinden ona yayılan sıcaklığı hissetmiş: İyiliği ve hoşgörüyü. Sevgiyi ve şefkati.

Usulca zihnine fısıldamış. Kız, onu karşısında konuşan biri olarak düşünmüş. “Güzel kız, güzel kız. Var mısın benimle bu ormanda dolaşmaya?” demiş. Kız sessiz kalmış. Ormanın tehlikeli canlılarla dolu olduğunu biliyormuş. Ve canavarın da onlardan biri olduğunu.

Canavar onun reddedeceğini anlamış olacak ki tekrar konuşmuş; “Güzel kız, güzel kız. Kılıcım seni korur ormandaki canavarlardan. Kanımın son damlasına kadar savaşırım senin için. Güzelliğin aldı aklımı başımdan. İzin ver dolaştırayım seni.”

Kız, bu sözler üzerine gülümsemiş zümrüt gözlü canavara. “Onurlu şövalye, bana eşlik etmene çok sevinirim. Ama sakın aldanma görmeyen gözlerime çünkü bazen görmek için ihtiyacın yoktur gözlere.”

Canavar, genç kızın sözlerine anlam verememiş ama yine de onun yanında olmuş. Beraber ormanı gezmeye başlamışlar. Kız etrafına bakıp duruyormuş, hiçbir şey görmemesine rağmen etrafa bakma çabası canavarı şaşırtmış. “Söylesene, güzel kız, neden bakıp duruyorsun etrafına?” Kız, canavara yine gülümsemiş. Tek kelimelelik bir cevap vermiş ona. “Hissediyorum.”

Canavar sessizce onu izlemeye devam etmiş bu söz üzerine. Kız, neyi hissediyormuş ki? Yine de bunu umursamamış. Bu harika güzelliğın onun kurtuluşu olacağına inanıyormuş. Sevgisi onu iyileştirebilirmiş. Çünkü ancak gerçek sevgi lanetlerin üstesinden gelebilirmiş.

Birden kızın ayağı takılmış ve yere düşmüş. Yine de gülümsemiş. Toprağın üzerinde gezinen parmakları etrafındaki yaşamın tüm karelerini gözlerinin önüne seriyormuş. Görmesine gerek yokmuş. O, hissediyormuş. Tıpkı canavarı hissettiği gibi.

Canavarın kalbini hissetmiş, genç kız. Tüm o karartının içindeki beyazlığı açığa çıkarmak istemiş. Pişmanlığını görmüş çünkü. Düzeltme isteğini ve düzeltme isteğini. Yanlışları, kötöleri ve karanlığı.

“Buraya neden geldin, onurlu şövalye?” diye sormuş genç kız cevabı bildiği halde. Canavar, hüznle zihnine fısıldamış onun. “Bir hata yaptım, güzel kız. Yeniden doğuşun sembolüne zarar verdim. Pişmanlığım tüm kalbimde ancak burada olmaya devam etmeliyim. Büyük hataların büyük cezaları olur.”

Kız ona gülümsemiş. Kollarını iki yana açarak kendi etrafında dönmüş. Kahkahaları tüm orman halkının kulağına gitmiş. Güzel gözlü canavarın yanında olup da nasıl bu kadar neşeli olabilirmiş kız? Hepsi birer birer onlara yaklaşmışlar. Ama ne güzel gözlü canavar ne de güzel kız fark etmiş onları.

Güzel kız sonunda durunca dönmeye devam eden saçları yüzüne çarpıp omuzlarından sarkmış. Şefkatli bir tebessümle bakmış güzel gözlü canavara. “Ben, kefarete ödediğimiz sürece masum olduğumuza inanırım, güzel gözlü canavar. Kefaretini ödediğini kanıtladın. Artık masumsun.”

Güzel gözlü canavar heyecanlanmış. Güzel kızın sözleri her şeyi bildiğini gösteriyormuş. Yoksa gerçekten kurtulabilir miymiş bu lanetten? Dersini aldığına inanıyormuş. Eskisi gibi olmayacaktı. Masum olan hiç kimseye bir daha zarar vermeyecekti.

“Ama ben senin lanetini kaldıramam. Yalnızca sana bunu kaldırmanın yolunu söyleyebilirim.” demiş. Canavar, içine sığmayan devasa bir heyecanla konuşmuş. “Ne yapmalıyım? Lütfen söyle, güzel kız.” Genç kız aklında dönen tilkilerle beraber gülümsemiş tekrar güzel gözlü canavara. Aynı şeyi tekrar yapmayacağından emin olmak istiyormuş.

“Beni öldürmelisin. Anka'nın lanetini yalnızca onun soyundan gelen birinin kanı kaldırabilir.” demiş.

Canavarın içindeki heyecan yavaş yavaş sönmüş. O kadar uzun zamandır bekliyormuş ki bu anı. Şimdi ise duyduğu sözler onun için koca bir hayal kırıklığıymış. Bir ruhu daha katletmek... Bir masumun daha canını yakmak... Ve hepsi özgürlük için.

Yıllardır bu anı beklemiş. O kadar uzun bir süremiş ki bu, kelimeler anlatmaya yetmezmiş. Yalnızmış. Kimsesiz ve sevgiden yoksun. Tek başına bırakılmış. Hayır, kendini tek başına bırakmış. Kalbindeki kırıklar, ensesindeki ölüm soğukluğu ve sızlayan pençeleri... Hepsi birden özgürlük istiyormuş.

Ölüme karşılık yaşam. Sonsuz ıstıraba karşılık bir parça huzur. Bir canlının daha yeryüzünden silinmesi ve dışına çıkabileceği bu orman. Bir canlının daha yeryüzünden silinmesi ve dönebileceği insan bedeni.

İstedığı her şey ile arasında son bir bedel varmış. Son bir nefes. Son bir can. Son bir ölüm. Son bir katlediş.

Genç kız hafifçe gülümsemiş ona. Başarabilirsin, der gibiymiş. Canavar onu incelemiş. Yapması gerekeni bile bile karşısında ona gülümseyerek duruyormuş. Özgürlük için her şeyi ama her şeyi yapabileceğini bile bile karşısında duruyormuş ve ona sonsuz sevginin varlığını kanıtlayan bir gülümseme sunuyormuş.

Canavar, kızıdan hafifçe uzaklaşmış. Fısıldamış genç kızın zihnine. “Güzel kız, güzel kız. Teşekkür ederim sana. Özgürlüğümü sundun bana. Ama bunu yapamam, son bir parça kalmışken ruhumdan geriye onu da özgürlük için harcayamam. Seni öldüremem. Çünkü yaptığım hata özgürlüğümü almışken benden, nasıl tekrar ederim aynı hatayı? O zaman ödediğim tüm bedeller, çektiğim tüm o pişmanlık boşa gitmiş olmaz mı?”

Genç kız kocaman gülümsemiş canavara. Testi geçtiği için o kadar mutluymuş ki. Çünkü bir ruhu daha kurtarmış kötülükten. Hırstan ve öfkeden. Acıdan ve nefretten. Karanlık, kendi içinde boğulurken canavara ışık olmak onun için var olan her şeyden bile büyük bir lütufmuş.

Doğa, içtenlikle haykırmış gökyüzüne zaferini. Gökyüzü, doğanın emrine uymuş ve seslenmişyeryüzüne. Canavarı tutan görünmez zincirler birer birer kırılmış. Simsiyah, kömür karası tüyleri dökülmeye başlamış. Bedeni şekil değiştirip asıl haline dönmüş.

Kemikleri bir bir kırılırken gülümsemiş avcı. Gözlerini yeni bir yaşama açıyormuş çünkü. Daha temiz, daha iyi. Kan olmadan. Acı ve lanetler olmadan. Ölüm olmadan. “Güzel kız, güzel kız. İşte şimdi izin verirsen olmak isterim senin onurlu şövalyen. Seni bu ormandan koruyan ve gözlerin olan. Bana özgürlüğümü bahsettin. Karşılığında hayatımı adamak isterim senin yoluna.”

Genç kız ona gülümsemiş. Zümrüt gözlü adama bakmış. Elini kaldırıp yanağına vurduğu zaman görmeyen gözlerinin ardında bir silüet belirmiş yavaş yavaş. Artık avcayı da hissedebiliyormuş. Sözlerinde samimi olduğunu görebiliyormuş. Kalbini saran o karanlığın dağıldığını, beyazlığın nasıl etrafını sardığını...

“Onurlu şövalye, eğer teklifin hala geçerliyse çok isterim seninle ormanda dolaşmayı. Kılıcın korur beni tehlikelerden ve nefesin hayat verir bana. Kalbinin güzelliklerle attığını duydukça kalbim avuçlarında kalır.”

Avcının zümrüt gözleri mutlulukla parıldamış. İçine derin bir nefes çekmiş. Özgürlük, tıpkı nefes almak gibiymiş. En az onun kadar zorunlu, en az onun kadar vaz geçilmez. Tıpkı karşısındaki güzel kıza ve onun güzel kalbine hissettiği sonsuz sevgi gibi.

“Güzel kız, güzel kız.” diye fısıldamış zümrüt gözlü avcı. Yavaşça tutmuş genç kızın elinden. Onun sevgisi için yaşamış uzun yıllar boyunca. Genç kızın gözleri olmuş. O, gözlerini sonsuz bir uykuya kapattığı zamanda bile. Ormanın zümrüt gözlü canavarı. Ormanın merhametli avcısı.

Ormanda uzun yıllar dolaşmış bu hikaye. Her yeni nesile aktarılmış. Değişimin mümkün olduğunu göstermiş. Sevginin iyileştirebildiğini ve umudun ayakta kalmak için gerekli olduğunu.

Anka'nın en harika özelliğini temsil etmiş bu hikaye. Ölüme karşılık yaşam. Ölümün olduğu yerde yeniden doğmak.

Ne kadar dibe batarsak batalım bir gün tekrar zirveye çıkabilecek olmak.

Yapmamız gereken tek Şey istemek.